



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 29. Ithacius Priscillianistas accusat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

cem obtinuit, ne Maximus in Italiam moveret, effecit, & cunctando Valentiano tempus dedit, ut suæ securitati consulere. Toto, quo Treviris fuit tempore, vir Sanctus cum Maximo non communicavit, utpote quem Domini sui percussorem æstimabat.

§. XXIX.

Ithacius Priscillianistas accusat.

Ithacius Episcopus interim Treviris morabatur, persecuendis Priscillianistis intentus. Mandatum Gratiani, a Macedonio obreptitie obtentum, quo in Hispaniam duci jubebatur, eluserat; ubi autem fama didicit, Maximum in Britannia imperare, & propediem in Galliam trajeturum, acquiescere statuit, donec advenisset. Postquam Maximus Treviros pompa victoris intravit, Ithacius ei supplicem libellum tradidit, plures accusationes contra Priscillianum, & sectatores eius continentem. Maximus, qui Christianus erat, & si ambitioni suæ modum posuisset, alioqui vir probus, hoc libello commotus, Præfecto Galliarum, & Hispaniarum Vicario rescripsit, ut omnes universim, hoc errore infecti, Burdegalam deducerentur, in Concilio iudicandi. Instantius, & Priscillianus igitur illuc perducti sunt. Primo interrogatus Instantius, cum inepte se defenderet, Episcopatu

Sup. XVII.
9. 58.
Sev. Sulp.
l. 2.

Oros. VII.
c. 34.

Sæculum IV.
A. C. 383.

copatu indignus declaratur. Priscillianus, coram Episcopis respondere non ausus, ad Imperatorem appellavit, quam appellationem Episcoporum ignavia admisit, cum potius, ut dicit Sulpitius Severus, Episcopi iudices eum, ob contumaciam damnare aut, si merito suspectus esset, hanc causam ad alios Episcopos devolvere, nullatenus vero iudicium tam manifestorum criminum, ab Episcopo commissorum, Imperatori deferre debuissent. Hæc omnia sunt, quæ nobis de Concilio Burdegalensi constant.

Ergo Treviros ad Maximum perduntur omnes hac accusatione impliciti; Episcopi duo Idacius, & Ithacius aliorum accusatores sequebantur itinerantes. Hæc vero bonis omnibus non probabantur, cum palam esset, hos duos id magis vincendi studio, quam amore justitiæ facere; nam in Ithacio nec morum Sanctitas, nec gravitas, Episcopi ornamenta, deprehendebantur; vir erat impudenter audax, garrulus, prodigus, vorax; & si quos videbat jejuno, & Lectioni adductos, esse Priscillianistas calumniabatur. Eadem tempestate S. Martinus Trevis degebat, quo, gratiam Principis pro miseris quibusdam, & damnatis deprecaturus, advenerat. Is non cessabat Ithacium reprehendere, & monere, ut ab incepto desisteret; alia ex parte Maximum rogabat,

gabat, ut reorum sanguini parceret, di-
 cens, sufficere, si lata ab Episcopis sen-
 tentia, quod essent hæretici, ex Eccle-
 siis pellerentur; denique rem sine exem-
 plo esse, ut causa Ecclesiastica Judici sæ-
 culari submitteretur. Ithacius, S. Marti-
 ni exhortationibus pejor factus, ausus est
 virum Sanctum hæresis accusare, nem-
 pe more suo, omnes calumniabatur, quo-
 rum vitæ Sanctitas morum ejus impro-
 bitatem redarguebat. Sed tanta fuit S.
 Martini apud Maximum Imperatorem
 auctoritas, ut illo temporis spatio, quo
 ipse Trevisis fuit, reorum judicium dif-
 ferretur, & Maximum, cum ipsi abiturus
 valediceret, permoverit, ut fidem daret,
 se reorum sanguinem non fufurum.

§. XXX.

Priscillianus morti adjudicatur.

Post S. Martini abitum Imperator cessit
 malis consiliis Episcoporum Magni,
 & Rufi, quorum secundus Episcopus in
 Hispania fuisse creditur, posteriori tem-
 pore ob hæresin depositus. Ergo lenitatis
 oblitus Priscillianistarum causam Evodio,
 quem Præfectum Prætorii creaverat, ju-
 dicandam commisit, viro justitiæ amanti,
 sed præfervido, & magis quam par esset,
 rigido. Is de Priscilliano bis quæstione
 habita, eum plusquam unius criminis
 proprio ore convictum tenuit; non enim
 nega-

Sæculum IV.
 A. C. 383.